

berettiget Side eller fra en Side, som er impliceret i Sagen. Udvalget kan ikke antage Andet, end at en saadan Lovbestemmelse bør overholdes uden Hensyn til, om de vedkommende Parter muligvis kunne blive enige om i et enkelt givet Tilfælde at se bort fra den. Dette er Ansvaret til, at Udvalget mener at burde henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, og det foreslaar derfor at henvise Andragendet til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. — Under Nr. 10 findes omtalt endel Andragender om Børns Efternavne. Der klages i disse Andragender over, at Forordningen af 30te Mai 1828 vistnok hverken fra Administrationens Side eller af Befolkningen er bleven opfattet paa rette Maade. Diemedet med Forordningen af 30te Mai 1828 har uden Tvivl været, at man vilde foranledige Befolkningen og navnlig Landboerne til at antage faste Slægtnavne istedetfor at opkalde deres Børn med „sen“ og „datter“, føjet til Faderens Navn. Dette har imidlertid ført til, at det er blevet Skik og Brug, at bibeholde det Navn, Faderen har faaet, altsaa Bedstefaderens Navn med Tilføielse af „sen“, baade for Sønner og Døttre, og Følgen deraf er, som bekendt, at der er en overordentlig stor Mængde Navne paa „sen“, hvilket tiltager i høi Grad, medens paa den anden Side Betydningen af disse Navne er forsvunden. Udvalget vilde anse det for overordentlig usikkert, om Hensigten med Forordningen af 30te Mai 1828 blev fyldestgjort derved, at Befolkningen i det Hele taget antog virkelige Slægtnavne, og det er for at give et Stød dertil, at Udvalget har udtalt sig paa den Maade, som de Herrer ville finde i Betænkningen. Det kan ikke seile, at der ogsaa fra det Offentliges Side maa kunne medvirkes dertil, og en Veiledning fra det ærede Ministerium for Kirke- og Undervisningsvæsenet, hvorved man henlede Opmærksomheden paa de mangfoldige Navne, som Valget kan være imellem, vilde vistnok bidrage dertil. Den Tanke har ogsaa været fremsat i Udvalget, at der maatte kunne være Anledning til at lade udarbejde en Ordbog over gode danske Navne, mellem hvilke man kunde give Befolkningen Valget. Det er imidlertid ikke Udvalgets Mening at ville give Ministeriet nogen bestemt Anvisning i saa Henseende, men det har kun villet henlede Ministeriets Opmærksomhed derpaa. Et andet Middel vilde jo være det, at Bevillinger til Navnesforandringer blev gjorte frie for Betaling, medens de indtil Nytaar 1875 ligesom andre Bevillinger kostede 16 Rd. 5 Mk.; jeg erindrer ikke den nye Lart. Naar Udvalget har foreslaaet kun at henvise Andragendet til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, er det, fordi man har ønsket at lægge Sagen i en enkelt Ministers Haand. Man mente derved at kunne bevæge ham til at interessere sig for den, at tage alle de Foranstaltninger, som kunne tjene til Diemedets Fremme, under samlet Overveielse

og muligvis at foranledige andre ærede Ministre, som han i saa Henseende maatte henvende sig til, til ogsaa at yde deres Medvirkning. Derfor foreslaar jeg paa Udvalgets Vegne, at disse Andragender henvises til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Bajer: Jeg skal begynde, hvor den ærede Ordfører slap, og knytte nogle Bemærkninger til Indstillingen under Nr. 7 hvortil svare Andragenderne under Nr. 10. Det forekommer mig virkelig, at det er paa høie Tid, at der gjøres, hvad der kan gjøres, for at vi engang igjen kunne faae virkelige Egennavne, i alt Fald i større Mængde; thi det er nær ved at blive til en Landeplage, at der findes en saa overordentlig Mængde Navne, som ere ens, og det gjaelder i saa Henseende ikke alene om Navne, som ende paa „sen“. Der findes andre Navne, som ere lige saa talrige. Mlemperne deraf søles jo ved mange Leiligheder; endogsaa i en saa lille Kreds som denne Forsamling, vide vi, at vi ved Afstemningerne tidt ikke engang kunne hjælpe os med Forbogsstaverne, men maa tilføie paa Stemmesedlerne Valgfredsens Betegnelse. Jeg tror, at over Halvdelen af de ærede Medlemmer i denne Sal have Navne, som ende paa „sen“. Jeg har nylig set i Bladene, at en Mand har studeret Kjøbenhavns Beviser og vist, hvilken overordentlig Mængde Navne, der vare ens der, og i Særdeleshed Navne paa „sen“. Jeg har henvendt mig til en anden Bog, nemlig Statshaandbogen for 1875, hvor man dog maatte antage, at der forholdsvis ikke findes saa mange. Jeg skal efter den Optælling, jeg har gjort, nævne, af hvilke Navne paa „sen“ der findes over 50. Der er af „Anderssen“ 52, „Christensen“ 63, foruden 1 „Kristensen“; af „Gansen“ 165, „Sensen“ 99, „Sørgensen“ 66, „Nielsen“ 108 og endelig „Pedersen“ 21, men af den mulig noget „finere“ Form af det samme Navn „Petersen“ 149, i Alt af Pedersen og Petersen tilfammen 170. Jeg tror i Øvrigt ikke, at det tjener til at adskille meget, om det sidst nævnte Navn skrives paa den ene eller den anden Maade. Det kan tidt endogsaa være til mere Ueilighed, saaledes, hvis man f. Ex. tænker paa en Satire, vi nylig have hørt i et Stykke paa det Igl. Theater „En Fallit“, hvor Taleren er om „Knudsen med s“, og „Knudsen med z“ i. Der findes imidlertid andre Navne, der ere fuldt saa talrige. Saaledes forekommer Navnet Lund 70 Gange foruden Lunn 6 og Lundh 1 Gang; Møller 99, Müller 43, altsaa Møller og Müller tilfammen 142 Gange. Dette nærmer sig stærkt til „Petersen med t“. Nu har Udvalget foreslaaet, at man skulde opmuntre Folk til at tage Navne efter „stedlige Betegnelser“. For saa vidt der dermed menes, at man skulde tage Navn efter den By, hvor man bor, eller den Gaard, man eier, tror jeg dog, der kunde være Fare derved, idet der nemlig findes en Mængde enslydende Navne, saaledes af